

nění za předchozí dobu promlčeným. Odvolací soud vyhověl odvolání žalobkyně a přisoudil jí odškodnění i za dobu od 1. listopadu 1921 do 23. března 1923.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody :

Odvolací soud napadeným rozsudkem vyhověl odvolání žalobkyně a změnil rozsudek prvního soudu v ten rozum, že žalovaná strana jest povinna zaplatiti žalobkyni dalších 1675 Kč s 5% úrokem od 1. května 1925, totiž částku požadovanou jako náhradu za čas od 1. listopadu 1921 do 23. března 1923, kterou první soud považoval za promlčenou. Soud odvolací míní, že promlčení počalo běžeti teprve okamžikem, kdy obec neprávem zabranou světnici vrátila žalobkyni, totiž od 1. května 1925, poněvadž teprve v této době byla žalobkyni známa celková výše škody a obec po celou dobu pokračovala v bezprávném činu. Jde tu o nárok na náhradu škody a pro otázku promlčení žaloby platí tu ustanovení § 1489 obč. zák., podle něhož tříletá doba promlčecí počítá se od doby, kdy poškozený zvěděl o škodě a o osobě škůdcově. Škoda byla způsobena žalobkyni neoprávněným zabráním světnice, jež se stalo 1. listopadu 1921, a žalobkyně zvěděla tedy o škodě jí způsobené hned, když obec světnici neprávem jí zabrala a exekucí si ji vymohla, a od té doby již mohla žalobkyně škodu jí způsobenou uplatňovati žalobou, nikoliv teprve od doby, kdy jí byla světnice opět vrácena. Nebylo třeba, by žalobkyně již znala celou výši škody až do vrácení světnice jí způsobené, neboť jí bylo známo již při zabrání světnice, jakou škodu trpí, ježto šlo o místnost obytnou, která se pronajímá a u níž se počítá nájemné nebo podnájemné podle časové jednotky jejího užívání, t. j. podle měsíce, jak i žalobkyně sama v žalobě počítá. Znala proto žalobkyně svou škodu již při zabrání světnice a již tehdy byla vědomost její taková, jaké jest potřebí ku podání žaloby (viz rozhodnutí čís. 4389 sb. n. s.). Poněvadž žaloba byla podána dne 23. března 1926, správně první soud usoudil, že náhrada přísluší žalobkyni za dobu od 23. března 1923 až do vrácení světnice, t. j. do 1. května 1925. Škoda vzešlá za dobu před 23. březnem 1923, která v částce 1675 Kč jest předmětem tohoto dovolacího řízení, jest podle § 1489 obč. zák. promlčena a nelze souhlasiti s právním názorem soudu odvolacího, že žaloba i o tuto částku jest důvodnou, poněvadž, jak již bylo uvedeno, promlčení nepočalo běžeti teprve okamžikem vrácení světnice, nýbrž již bezprávným odnětím světnice žalobkyni.

Čís. 10772.

K osvědčení, že v rámci úvěrové hypoteky vznikla pohledávka, nestačí ani ověřený výpis z věřitelových knih předložený při rozvrhovém roku.

Nelze-li dosáhnouti souhlasu všech účastníků, odkázaných na dosud nevyčerpanou část úvěru, k jejímu vydání vymáhajícímu věřiteli, jest prokázati její jsoucnost rozsudkem.

(Rozh. ze dne 9. května 1931, R I 192/31.)

Ve zrušovacím usnesení rekursního soudu ze dne 3. září 1930 a v napotomním usnesení prvního soudu ze dne 3. prosince 1930 bylo stanoveno, že se na úvěrovou pohledávku vymáhající věřitelky přikazuje 4.391 Kč a z fruktifikačních úroků 140 Kč 45 h a že tyto částky mají býti podle § 224, druhý odstavec, ex. ř. na úrok uloženy a vydány jen na provoplatnou poukázku exekučního soudu, ježto nárok vymáhající věřitelky, dotčený co do 4391 Kč odporem dalších knihovních věřitelů, nebyl zřejmý ani z pozemkové knihy ani ze spisů. K rekursu vymáhající věřitelky uznal rekursní soud usnesením ze dne 24. prosince 1930, že ony částky mají býti hotově vyplaceny vymáhající věřitelce, ježto ověřeným výpisem z jejích knih byl prý její nárok dodatečně prokázán.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Částky, o něž tu jde, byly nevyčerpanou částí úvěrové pohledávky a fruktifikačními úroky na ni připadajícími. Této části pohledávky bylo při rozvrhovém roku odporováno zadnější věřitelkou proto, že není po právu. Rekursní soud v usnesení ze dne 3. září 1930 vyložil, že k osvědčení, že v rámci úvěrové hypoteky vznikla nová pohledávka, nestačil prostý výpis z věřitelčiných knih předložený při rozvrhovém roku. Ale totéž platí i pro ověřený výpis z jejích knih. Je jím nejvýše dokázáno, že výpis souhlasí s knihami, ale nikoli vznik další pohledávky v rámci úvěrové hypoteky. Na tom nic nemění, že v rozhodnutí rekursního soudu ze dne 3. září 1930 bylo — mylně — vysloveno, že důkaz knihami mohl by býti nahrazen ověřeným výpisem z knih, ježto to bylo vysloveno jen v důvodech, jež nenabývají moci práva. Nebude-li dosaženo souhlasu všech účastníků, odkázaných na tuto dosud nevyčerpanou část úvěru, k jejímu vydání vymáhající věřitelce, bude nutno prokázati její jsoucnost rozsudkem (srovn. rozhodnutí Gl. U. n. ř. 7425 a sb. n. s. čís. 7869). Protože tento průkaz nebyl dosud podán, bylo dovolacímu rekursu vyhověti a uznati, jak je ve výroku uvedeno.

Čís. 10773.

Príslušnost podle § 51 čís. 2 j. n.

Civilního inženýra nelze pokládati za obchodníka. Lhostejno, že určité osoby zaměstnané u civilních inženýrů podléhají zákonu o obchodních pomocnících.

(Rozh. ze dne 9. května 1931, R I 214/31.)